

הגברים אינם. הנשים והילדים נותרו לבדם. אבל החיים מתחילים מחדש

המעניין המתנה

ביום דרוכים ומכונים החוצה. על כל מיקר-רה. האחירה כבר לא כליכך סימפאטיה. תקר-סת האורן חלפה. עברה ונשכחה. עכשיו זמנים חדשים. „אוכלוסיה עוינת“. המוראל בין החיילים ירוד. רוצים הביתה.

נשים

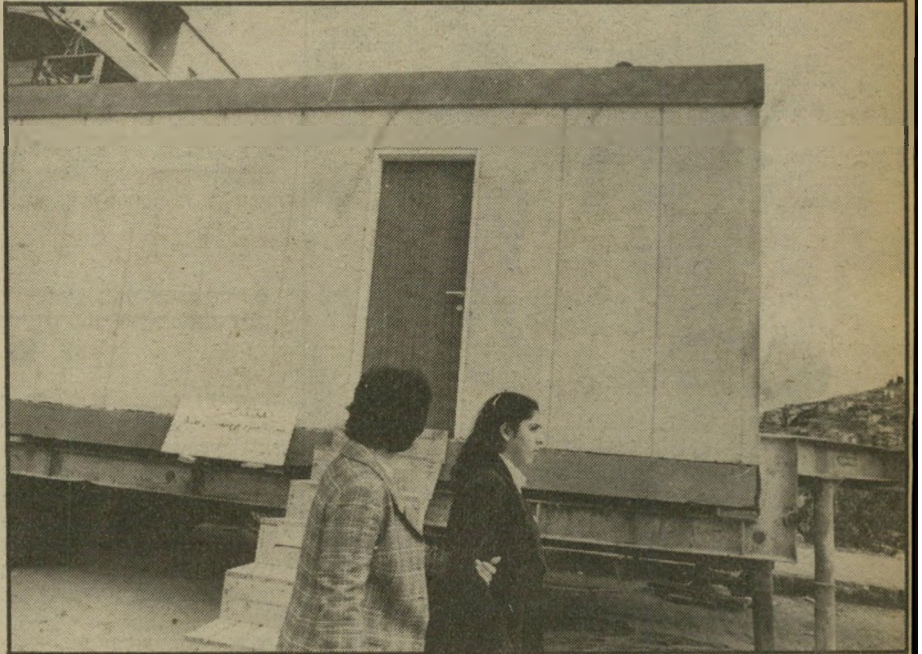
מברזל

ה גענו לעין אל-ח' ירוזה — „המע-יין המתוק“ מחנה-פליטים. במרכז דרך שהיתה בקיץ עפר. ועכשיו כולה בוצ ושלוליות. בכניסה למחנה בניין בן חמש

„הבית הזה בקושי הגיע הנה בחתיכה אחת.“ אמר לנו מישהו. האחראי לבית אחר בתצוגה. „התיקרה כימעט עפה ב-דרך. פועל עבד יום שלם כדי לסתום את כל החורים.“ נכנסנו לאחד הבתים שהיה, במיקרה, פתוח. חדר קטן, עוד חצי חדר בעל חלון, אמבטיה מפוארת עם אריחי-חרסינה כחור-לים ובית-שימוש. מהירי הבתים מתחילים 2500 דולר לבית ומגיעים עד 12 אלף.

לצינו לצאת לסיור בעין-אל-ח'לוחה, מחנה פליטים גדול במרברי העיר צידון. קצין-הליווי שלנו, מאיר, סגן-מישנה במילואים, שהיה לבוש מדים מצוחצחים

הבדיחה של מרידור
בית טרומי שהביא מרידור לצידון לתצוגה לפני הפליטים. בית זה התפרק בחלקו בדרך, ופועל נאלץ לעבוד עליו מספר שעות ולסתום בו את החורים. הבית עולה 10 אלפים דולר, והפליטים עוברים לידו בכעס, מפני שלאיש איש כסף כדי לקנות אותו.

ראל ודגל לבנון. שני פועלים ערביים הור-ציאו את הזבל. כיבוש. הבניין כולו, והרחובות הסמוכים, סגור רים לתנועה ומוקפים בקונצרטיות של גדר-תיל. אפשר להיכנס למקום רק מפתח אחד.

א ים צבאי פתוח יצא משערי המחנה. נשמע קול מתכתי, שלושת החיילים ברכב דרכו את גישקם בו זמנית. מבטים של עירנות מוגברת, מעורבת בפחד. נכנסו לחצר המישל הצבאי בצידון. בפתח שלט גדול בעברית ובאנגלית: „הר-בית“

תאג

ענת סרגוסטי

מחוץ לשער המישל, ובדיוק מולו, על הכביש, עומדים בשורה משיה-שישה מיב-גים טרומיים. זוהי תצוגת הבתים לפליטים. איש אינו מתעניין בהם. הבתים נעולים, ואין מי שיבוא לבקש מפתח. אנשים מע-טים, העוברים ברחוב הזה, משתדלים, באופן מופגן, לעבור מהצד האחורי של המיבנים.

„הבית של מרידור“ עומד ראשון בשר-רה. בית פשוט, קטן, שלושה על שיבעה מטר, ללא חלונות, מילבד שניים קסנים בצידו האחורי. מחירו 10 אלפים דולר.

יחידה לסיוע אזרחי בלבנון. בניין גדול ויפה, בניו אבן חומה מסותתת. שלוש קר-מות. בצידו האחור משרדים של צבא-לבנון ועיריית צידון ובצידו השני — צה"ל. בחצר מונפים שני דגלים — דגל יש-

חומרי-בניין מן ההריסות
ילד קטן, כבן 9, עסוק בחוצאת בזזים וחומרי-בניין אחרים מבית שנהדס, כדי שימשו לבניית בית חדש למישפחתו. הילדים אינם לומדים.

ומגהצים, אמר שיש הוראות לבני יציאה לשטח. צה"ל הוציא הוראות חדשות לתנועה באיזור לבנון. אחת ההוראות אוסרת תגר-עה בשטח שלא בשיירות. „אלה ההר-ראות!“ מישפט שהושמע באוזנינו בכל אותו יום. מתרגע שיצאנו מגשר-הזיוו, בפי קצין, הליווי שלנו.

חיכינו כימעט שעה עד שהתפנה ליווי. יצאנו משערי המישל הצבאי כמו אחי-מי, לפנינו גיש חמוש ומאחורינו קומנדקר שוטע-גשק. מישמרהגבול מאבטח. הרר-

קומות. על הגג תצפית של צה"ל. שני חיילים שנשקם בידם. כימעט אינם נראים, אבל בעלי נוכחות מורגשת. פעם היה זה בית-החולים של המחנה. עכשיו — כלום. חלונות מנופצים. צה"ל תפס את המקום. זה הבניין הגבה ביותר בסביבה. הליווי שלנו נכנס לחצר הבניין. „אל תיבהלו אם תשמעו קצת יריות מסביב.“ אמרו לנו אנשי מישמרהגבול, לפני שעזר-בו אותנו ונעלמו.

בפתח בית-החולים פגשנו בחורה אנג-ליה. צעירה, נחמדה, עיניים כחולות. גינס ומגפיים מרוחים בברז. אחת מ-83 שלי-

אחת מאלפים
אישה שנולדה בצפורי ונמצאת עכשיו בעין אל-ח'לוחה, נשארה לבד עם ארבעה ילדים. בעלה עזר מאז תחילת המלחמה במחנה השבייים אליאנר. זה מצבן של אלפי הנשים במחנה.